

Dini yaşamak rahmettir, ama sebat ister!

Bayan okuyucumuz: “Örtünmek istiyorum. Eşim izin vermiyor. Önce Allah rızası diyorum. Ama eşimi de ikna etmem gerektiğine inanıyorum. Nasıl davranabilirim?”

İMAN BAZEN BEDEL İSTİYOR

Allah’ın emirlerini olduğu gibi--eğip bükmeden, sağa sola çekmeden—algılamak ve uygulamak aslında hem kolay, hem kolaylaştırıcı olmasına rağmen; bazen bu emirler bir ateş, bazen bir çile, bazen bir ıztırap, bazen dünyevî bedeli çok ağır bir fiil yumağı haline gelebiliyor. Bu, yalnız günümüzün problemi değildir! İnsanlık tarihi bunu böyle yazmıştır. Bizim şimdi kolayca söyleyebildiğimiz “Lâ ilâhe illallah” kelimesi uğruna tarih eza çeken, cefa çeken, ezilen, işkence gören ve canını feda eden insanlarla doludur!

Allah’ın emirlerini doğru algılamamanın böylesine ağır bedel istediği yer ve zamanlar olmuştur, ama acısı nisbetinde sevabı, cefâsı derecesinde feyzi, çilesi oranında yüksek derecesi, zorluğu nisbetinde kıymeti, sabrı derecesinde de ücreti hep büyük olmuştur. Çünkü Allah Latîf’tir, Habîr’dir, Rahîm’dir, Kerîm’dir, Şekûr’dür, Hakîm’dir, Âdil’dir. Yani Rabb-i Zülcelâl hoştur, lütuf ve nezaket Sahibidir, her yaptığımızdan haberdardır, merhameti sonsuzdur, cömerttir, ikramları geniştir, her yapılan hayrın ve Kendi rızası için katlanılan her ezanın ve cefanın bedelini tastamam ödeyendir, hikmet ve adalet Sahibidir. Bizden canımızı ve malımızı ister.

İMAN VE HİDAYET BİR ALIŞ VERİŞTİR

Nitekim Kur’ân’ın nazarında iman ve hidayet bir alışveriştir.¹ Bu alışveriş; dünyanın geçici ve günübürlük yargılarına karşılık âhiretin ebedî ve yüksek değerlerini tercih etmek, batıl yerine hakka talip olmak, dalâlet yerine hidayeti seçmek, kötülük yerine iyilikleri istemek, şer yerine hayrı arzu etmek demektir. Ve aslında bizim menfaatimiz de bundadır. Zira canımızı ve malımızı Allah’a satmadığımızda, kendimiz onları zaten dünyanın fani girdaplarında telef olmaktan, tahrip olmaktan ve yok olmaktan kurtaramayacağız. Sattığımızda ise bütün tahribatlardan, yıkımlardan, bozulmalardan, çürümelerden, dağılmalardan ve yok olmalardan ebediyen

kurtulacağız; çünkü dünya fani olsa bile ahirette inşallah yeniden hayat, saadet ve huzur bulacağız.

Öyleyse aslında zorlukları eğer Allah rızası için çekiyorsak, sıkıntılara eğer Allah'ın rahmetini umduğumuz için katlanıyorsak, cefayı eğer Allah'a vefa için yaşıyorsak ve haksızlıklara şayet Allah'ın muhabbeti için göğüs geriyorsak hiç problem yoktur. Asla gam ve kedere mahal yoktur! Çünkü hemen arkası büsbütün rahmettir, tamamen rızadır, eksiksiz bağışlanmaktır, kat kat sevaptır, kâmilen hayırdır ve hepsi de fevkalâde güzeldir.

İNANCIMIZI SEVDİKLERİMİZLE YAŞAMAK İSTERİZ, AMA...

Hiç şüphesiz isteriz ki, bizimle beraber olan insanlarla aynı inancı ve aynı değerleri paylaşalım. Hiç olmazsa aynı nezaket ve görgüyü, aynı anlayış ve hoş görüyü, aynı saygıyı ve sevgiyi birbirimize karşı esirgemeyelim ve insanlığı birlikte tadalım.

Biz onun bazı davranışlarını ve değer yargılarını sinemize çekiyor isek, o da bizim kanaatimizi, düşüncemizi ve vicdanî kararımızı, tercihimizi, inancımızı hoş görsün. Ancak, bu her zaman mümkün olmayabiliyor. Kur'ân, Hazret-i Nûh (as) ile Hazret-i Lût'un (as) kendilerine inanmayan zevceleri ile Fir'avun'un mü'min eşini örnek verir ve inananlara sabrı tavsiye eder:

“Allah inkâr edenlere Nûh'un zevcesi ile Lût'un zevcesini misal gösterir. Onlar, kullarımızdan iki sâlih kulun nikâhı altında iken onlara karşı hainlik edip inkârlarını gizlemişlerdi de, o iki Peygamber Allah'tan gelen azabı onlardan savamamışlardı. O iki kadına, 'Cehenneme girenlerle berâber siz de girin!' dendi. Allah, inananlara da Fir'avun'un zevcesini gösterir. O (Fir'avun'un zevcesi), 'Rabb'im, Katından bana cennette bir ev yap. Beni Fir'avun'dan ve onun yaptıklarından kurtar. Beni zalim toplumdaki kurtar' demişti.”²

MÜ'MİN OLARAK YAPMAMIZ GEREKEN

Bir mü'min olarak, yapmamız gereken iş; yaşadığımız dinin engin hoş görüsünü, yüce değerlerini mümkün merteye, elimizden geldiği kadar, birlikte olduğumuz insanlarla paylaşmak, onlara hissettirmek. İterek, dışlayarak, tartışarak, kınayarak, yargılayarak, suçlayarak değil; asla değil! Bilâkis severek, sevdirek, müjdeleyerek, sevgiyle, saygıyla ve şefkatle kucaklayarak, değer vererek, sahip çıkarak; dışlamadan, itmeden, kınamadan, yargılamadan, tartışmadan, söz düellosuna girişmeden; hâlimizle, tavrımızla, yaşayışımızla, sevecenliğimizle, saygımızla, samimiyetimizle, nezaketimizle...! Eskiye nazaran bin kat daha yakın, sevecen, olgun ve saygın davranarak. Tatlı dilden asla vazgeçmeyerek. Atalarımız, “Tatlı dil yılanı

deliğinden çıkarır” demezler mi? Unutmamalı ki, hak dinin, hidayetin ve tebliğın özünde “kavl-i leyyin”, yani “yumuşak söz ve tatlı dil” vardır. Nitekim Hazret-i Mûsâ’ya (as) bile, Firavun gibi bir şiddetli zalime karşı kavl-i leyyin emredilmiştir.³

SİZ SEBAT EDİN; BAŞARACAKSINIZ!

Üslûp, tatlı dil! Usûl, saygı, sevgi ve şefkat! Yol, birlikte olduğumuz kişilerin kanaatlerine sabır, inancımızda, tercihimizde ve amelimizde sebat... Yumuşak suyun sabrı, zamanla sert taşı bile deliyor. Yani siz onu ikna etmeye çalışmayın; çünkü siz örtünmeyi ona teklif ediyor değilsiniz. Sizin inancınızda, yaşayışınızda ve yeni tercihinizde sabit duruşunuz onda zamanla saygı uyandıracak ve Allah’ın izniyle sizi anlamasını sağlayacaktır.

Dipnotlar:

- 1- Tevbe Sûresi, 9/111.
- 2- Tahrîm Sûresi, 66/10, 11.
- 3- Tâhâ Sûresi, 20/44.